

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

*Fie ca toți căutătorii
sinceri, cei care doresc
să cunoască adevărul
pentru ei înșiși, să își
folosească puterile
minții pentru a des-
coperi adevărul așa cum
este în Iisus. Domnul cere
în mod hotărât fiecărui
creștin să aibă o
înțelegere inteligentă
a Scripturilor.*

Ellen White, 1887

Misiunea distinctivă a mișcării advente -3

În îndepărtatele veșnicii, când a început Marea controversă, nu a existat decât un singur subiect, o singură întrebare: Cum este Dumnezeu? Îngerii credincioși susțineau că El este nemărginit de iubitor, desăvârșit de drept și corect. Tot ceea ce ne cere Dumnezeu este îndreptățit și spre binele nostru. El merită cu adevărat iubirea și credința noastră.

Îngerii răzvrățiți au contestat acest lucru. După ei, Dumnezeu era un tiran aspru și pretențios, care așază în mod arbitrar asupra oamenilor niște legi al căror singur scop este să-l demonstreze autoritatea. Nu putem avea încredere în El. El nu merită iubirea noastră.

În curând, Marea controversă se va încheia și va fi exact ca la început - o singură chestiune fundamentală: adevărul despre Dumnezeu. De-a lungul anilor, vrăjmașul a câștigat succese incredibile în efortul lui de a înnegri reputația lui Dumnezeu înaintea oamenilor, și mult sprijin a primit chiar de la amvoanele și din viața creștinilor - poate chiar din partea noastră.

În 1844, exact așa cum fusese profetizat în Scripturi, a început mișcarea adventă. Misiunea ei distinctivă era să vorbească cu privire la subiectul dezbătut în Marea controversă, să dea mărturie cu privire la adevărul despre Dumnezeu, să îndrepte atenția către dovezile convingătoare, raportate în Scripturi, că Dumnezeu este demn de iubirea și credința noastră. Am fost convingși că ne vom putea desăvârși misiunea în câțiva ani scurți. Dar ce n-a mers cum trebuie?

Nu cumva noi ne-am ocupat de altceva decât de adevărul subiect? Ar fi cu puțință ca noi să fi reprezentat greșit adevărul despre Dumnezeu? În 1994, sunt adventiștii recunoscuți pentru calitatea mărturiei lor despre Dumnezeu sau, datorită unor particularități în convingeri și practici, câteodată lăsăm

impresia că ne închinăm unui Dumnezeu arbitrar și răzbunător? Dacă așa se întâmplă, atunci noi îl susținem pe vrăjmaș.

Atunci când refuzăm anumite articole de hrană sau băutură, dăm vina pe biserică, pe Dumnezeu? Sau suntem atenți să vedem dacă în explicația noastră Dumnezeu este întotdeauna reprezentat ca nemărginit de înțelept și bun?

Când explicăm imposibilitatea noastră de a face anumite lucruri în Sabat, dăm iarăși vina pe biserică, pe Dumnezeu? Sau folosim ocazia ca să arătăm adevăratele motive pentru care păzim Sabatul, ca o recunoaștere publică a acceptării lui Isus ca Dumnezeu și Creatorul nostru?

Noi vorbim adesea despre Ploaia târzie. Dar va veni Duhul Sfânt ca să adauge energie și influență greșitei noastre reprezentări a lui Dumnezeu?

La conferința de la Minneapolis a fost prezentată o imagine mai clară, mai cuceritoare a lui Dumnezeu. Prin explicarea unor pasaje ca Galateni 3,23-26, s-a arătat cu limpezime că Dumnezeu nu dorește o relație legalistă, ci una de dragoste, încredere și admirație, pentru că noi îl considerăm vrednic de aceasta. Ellen White a descris acest mesaj ca fiind începutul Marii strigări a soliei îngerului al treilea, care să fie însoțită de revărsarea Duhului Sfânt în Ploaia târzie.

Este de necrezut că a fost atâta ostilitate față de această înălțare a lui Dumnezeu. Se pare că unii preferau o divinitate mai arbitrară și punitivă. Mai târziu, Ellen White a descris rezultatele triste, dar inevitabile:

„Această încrâncenare de a nu renunța la idei preconcepate și a nu accepta adevărul a fost principala cauză a împotrivirii manifestate la Minneapolis față de solia Domnului dată prin frații Jones și Waggoner.

Stărnind această împotrivire, Satana a reușit să lipsească în ma-

re măsură poporul nostru de puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea atât de mult să le-o transmită... A fost o împotrivire față de lumina care trebuia să lumineze tot pământul cu slava ei și, prin acțiunea fraților noștri ea a fost în mare măsură împiedicată să fie dusă lumii.“ (*Selected Messages*, cartea 1, pag.234).

De fapt, dânsa a mers până acolo încât a spus: „Acclăși spirit care a motivat pe cei care L-au lepădat pe Hristos umple și inima lor, iar dacă ei ar fi trăit în zilele lui Isus, ei s-ar fi purtat cu El în acclăși fel ca și iudeii cei necredincioși.“ (*Scrisoare către O.A.Olsen*, 31 mai 1896)

Dacă dorim cu adevărat binecuvântările Ploii târzii, trebuie să ne asigurăm că ceea ce proclamăm este adevărul despre Dumnezeu. Știm cum poate fi descoperit acest adevăr. Am citat mai înainte cuvintele care spun că fiecare trebuie să fie un creștin conștient de adevăr, prin studiul sârguincios al Scripturii. Asemenea eforturi vor fi în cele din urmă încununat de succes.

„Atunci când creștinii își exercită facultățile ca să dobândească cunoștințe, să devină oameni cu o gândire profundă, când... vor fi bi-ruiitori pe terenul investigării doctri-nelor vitale cu privire la mântuire, pentru ca Dumnezeului cerurilor să l-se dea slava supremă, atunci chiar judecătorii și împărații vor fi aduși să recunoască, în curțile de justiție, în parlamente și consilii, că Dumnezeu care a făcut cerurile și pământul este singurul Dumnezeu viu și adevărat, autorul creștinismului, autorul întregului adevăr.“ (*Fundamentals of Christian Education*, p. 374).

Misiunea distinctivă a bisericii adventiste este să se unească cu îngerii loiali ca să spună adevărul despre Dumnezeu și să-l spună cu mai mare claritate decât a fost vreodată auzit. Atunci misiunea noastră va fi împlinită.

ab

DEPARTAMENTE

- 2 Editorial
- 4 Scrisoare deschisă
către biserică
- 10 Știri, informații,
anunțuri
- 12 Isus în imagini
- 16 Tineretul
adventist
- 19 Sănătatea ca mi-
siune

„Dumnezeu va da tot mai mul-
tă lumină, iar vechile adevăruri
vor fi redescoperite și așe-
zate în rama prețioasă a ade-
vărului. Ca ambasadori ai lui
Hristos, noi trebuie să cer-
cetăm Scripturile și să cău-
tăm adevărurile care au fost
ascunse sub gunoii erori-
lor, iar fiecare rază de lumi-
nă primită trebuie să fie co-
municată altora. Un interes va
predomina, un subiect va în-
ghiți pe toate celelalte: Domnul
Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*,
23 decembrie 1890)

ARTICOLE

- 5 Intelect și/sau spiritualitate
Sorin Săndulache
- 7 RAPORT
Vizită în orașul-fantomă
Huambo, Angola
Edwin Ludesher
- 9 SERIAL
Anul 1844
Dumitru Popa
- 18 CONȘTIINȚĂ ȘI LIBERTATE
Seminar internațional
Lazăr Forray
- 16 Educația adventistă în
România - 1
Beniamin Roșca
- 23 O corabie de salvare
Dr. Valentin Nădășan
Dr. Sorin Moroșan

În numărul viitor
Orientare biblică în
labirintul religios

Brad Thorp

Mantaua lui Ilie

Calvin Rock

5 Intelect și/sau
spiritualitate

16 Statutul tinere-
tului în biserica
adventistă

20 Cafeaua și cofeina

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
*Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii*

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu,
Viorel Dima, Petre Danci,
Adam Engelhardt, Teodor
Huțanu, Emilian Niculescu,
Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan
Buciuman, Lucian Cristescu,
dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, tel. 323 48 95, fax
323 00 40.

Către cititori: Dorim să
creăm un spațiu de dialog în
care să puteți comunica sug-
estii, reacții la articolele pu-
blicate, preferințe pentru anu-
mite subiecte sau abordarea
unor probleme pe care le

socoteți importante. Ne cerem
scuze dacă, din motive de
spațiu, vom reformula unele
scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu
plăcere manuscrise nesolici-
tate. Sunt binevenite infor-
mații și inițiative din viața
comunităților. Apreciem arti-
cole care tratează aspecte
legate de experiența perso-
nală, puncte de vedere asu-
pra problemelor majore care
ne confruntă, articole pentru
copii. Vă rugăm să păstrați o
copie, deoarece exemplarul

trimis va fi reținut la redacție
pentru o posibilă publicare.
Articolele se vor scrie la două
rânduri și nu vor depăși trei
coli format A4. Ele vor fi
însoțite de numele autorului,
adresa și telefonul. Nu pu-
blicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia
Cuvântul Evangheliei.
Adresa: str. Labirint 116,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXI nr.5

„Cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși?” Rom.10,15.

Mesagerul este totdeauna un trimis și un așteptat. El are o însărcinare, o misiune, un mesaj. El este un purtător de vești. Un trimis al lui Dumnezeu are o răspundere înfricoșată. El este portavocca Lui, transmitorul fidel al mesajului Său. „Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur”.

Predicatorul Evangheliei este un astfel de trimis. Înainte însă de a fi trimis, el este chemat. Chemarea o face Dumnezeu, iar biserica, prin căile ei, confirmă această chemare, trimițându-l la lucru în vie. Pentru a propovădui, el trebuie să fie trimis; altfel, lucrarea lui este o încumetare.

Totdeauna s-au găsit unii care au plecat să propovăduiască fără să fie trimiși. Trimși de cine? De Acela care, prin biserică, face chemarea. În cartea a doua a lui Samuel cap.18, avem o ilustrare a ceea ce înseamnă sau nu trimiterea.

Lupta dintre oastea lui Israel, condusă de Ioab, și ceata lui Absalom s-a soldat cu moartea acestuia. „Ioab a zis lui Cuși: 'Du-te de vestește împăratului ce ai văzut'... Ahimaaț, fiul lui Taoc, a zis lui Ioab: 'Orice s-ar întâmpla, lasă-mă să alerg după Cuși'. Și Ioab i-a zis: 'Pentru ce vrei să alergi, fiule? Nu este o solie care-ți va fi de folos'. 'Orice s-ar întâmpla, vreau să alerg'... vers. 21-23.

Cuși este ales să ducă vestea la David - el este cel trimis cu o solie clară. Are în spate autoritatea comandantului Ioab. El aleargă într-un ritm constant, cu siguranța și cu autoritatea pe care le dă trimiterea și conștiința ei. El este un martor ocular al momentului. El va spune împăra-

Mesagerul

tului ce a văzut, nu ce a auzit de la alții.

Ahimaaț nu are nimic clar de vestit. El vrea cu orice preț să alerge, dar nu ca un trimis. El nu are o solie. El vrea să vorbească. El se trimite pe sine. El, de fapt, este un nechemat, dar se erijează în învățător. Cum va predica el, dacă nu este trimis? Va predica, desigur; va predica neprihănirea proprie, eroismul care se degajă din tot ce vorbește. El este prezent în tot ce predică. De fapt, se predică pe sine.

Deseori, cel netrimis aleargă mai repede decât cel care are o solie adevărată. „Ahimaaț a alergat... și a luat-o înaintea lui Cuși”. Principalul pentru el era alergarea și nu solia. Cât de mulți aleargă astăzi prin comunitățile noastre fără să fie trimiși! Câți ajung înaintea celor care au solia și vestesc nimicuri sub haina unei misiuni importante! Și câți sunt cei amăgiți sau duși pe căi rătăcite? Și aceasta pentru că cei netrimși par mai consacrați, mai credincioși, mai principiali. Ei aleargă mai iute, se mișcă mai repede și, deseori, câștigă la viteză. Dar ce solie aduc? Ce roade se ivesc după ce au plecat?

Întotdeauna, și acum mai mult decât înainte, datorită liberei circulații a ideilor bune și rele, apar ici și colo „trimșișii nimănui”. Au cuvinte care atrag, oferă soluții, dau sfaturi îndrăznețe, par a fi îngeri cu lumină și mai ales de lumină, și mulți fluturi nestatornici se adună în jurul lor. Despre ei, apostolul Iuda declară: „Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări, oameni care n-au Duhul... oamenii aceștia, târați de visările lor... nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriiile... niște nori fără

apă, mânați încoace și încolo de vânturi” - vers. 19,8,12.

În ultima vreme, auzim și primul vizitele unor asemenea netrimși. Totdeauna, aceștia nesocotesc conducerea, mergând direct la comunități și acolo seamănă. Ce seamănă? Ce urmăresc? Ce așteaptă? O trăsătură comună este atacarea conducerii, slăbirea încrederii în cei care poartă răspunderi, și apoi ruperea din trupul bisericii.

Ei vor să vorbească din locul autorității. Și, din nefericire, mulți le oferă amvonul. După aceea, regrete și eforturi de a repara ce s-a stricat, pierzând timp și irosind energie, care ar fi atât de necesară vestirii Evangheliei.

Cei trimși vor trece totdeauna pe la Diviziune, Uniune, Conferință iar spiritul și învățătura vor fi în armonie cu biserica. Orice altă cale este ilicită. Un astfel de vorbitor este, conform Manualului bisericii, un vorbitor neautorizat. Să nu i se spună bun venit și să nu i se ofere pe tavă comunitatea. Cei care nu urmează căile bisericii, nu adună biserica, ei o risipesc.

Vă rog, pentru Numele lui Dumnezeu, protejați comunitățile de învățători netrimși, de vorbitori neautorizați. Nu vă asumați o răspundere pe care nu o puteți purta. „Îngerii de lumină” vă vor asalta din ce în ce mai mult, dar lumina lor se va dovedi întuneric adânc.

„Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sullește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică”. Iuda 20,21.

Nelu Dumitrescu
președintele Uniunii Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Intelect și / sau spiritualitate

Titlul aduce în discuție o anumită nesiguranță și inconsecvență care există în atitudinea noastră față de pregătirea intelectuală: pe de o parte, admirăm personalitățile bisericii care, în temere de Dumnezeu și cu umilință, ne reprezintă cu succes în mass-media, sau gustăm cu satisfacție o predică profundă, iar pe de altă parte, moștenim o atitudine de rezervă și chiar de suspiciune față de pregătirea intelectuală. Uneori, radicalismul nostru ne determină să situăm aceste două dimensiuni ale personalității umane pe poziții adverse, considerând în mod eronat că pregătirea intelectuală subminează starea spirituală sau că adevărata spiritualitate exclude o solidă pregătire intelectuală.

Care să fie cauza acestei poziții? Nu este exclus ca o anumită atitudine elitistă a păturii intelectuale să fie o cauză, dar cu siguranță că nu singura. Ar putea fi și un reflex al raporturilor sociale din afară, exprimate prin acel neliniștitor slogan: „Noi muncim, nu gândim!”

Totuși, credem că există și explicații mai profunde. Tendința firească a ființei umane este indolența și lenea; dar o cultură solidă se obține greu, cu multe sacrificii, iar rezultatele nu se văd imediat. Tentațiile pentru preocupări facile, care oferă satisfacții de moment, sunt mari.

Totuși, responsabilitățile noastre în acest domeniu se reflectă pe deplin în tezaurul literaturii sacre: „Fiți totdeauna gata să răspundeți

Săndulache Sorin

oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă” (2 Petru 3,15). „Să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre” (Rom 12,2), iar „omul cel nou se înnoiește spre cunoștință” (Col. 3,10). De asemenea, Spiritul Profetic afirmă: „Lucrarea educației și lucrarea mântuirii sunt, în înțelesul cel mai înalt, una și aceeași” (*Educație*, pag. 15). „Cultura intelectuală este o binecuvântare” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 234). „Dumnezeu ne cere să cultivăm puterile noastre mintale” (*Parabolele Domnului*, pag. 303). „Este un păcat ca cineva să fie neglijent și nepăsător cu privire la dobândirea unei educații...” (*Fundamentele educației creștine*, pag. 216)

Sistematizând numeroasele sfaturi inspirate, s-ar putea desprinde câteva idei centrale:

1. Există o strânsă legătură între cultivarea minții și starea spirituală: „Mă rog cu duhul, dar și cu mintea, cât cu duhul, dar și cu mintea” (1 Cor.14,15). În primele două capitole din prima sa epistolă către Corinteni, vorbind despre înțelepciunea lui Dumnezeu și înțelepciunea creștină, în antiteză cu înțelepciunea lumii, Pavel împletește devenirea spirituală cu cea culturală, astfel că termenii ca înțelegere, judecată, cunoaștere, gândire sunt prezentați ca noțiuni operante de la sine înțelese pentru omul spiritual renăscut.

În magistrala sinteză a legii, făcută de Domnul Hristos (Luca 10,27), nu putea fi ignorată dimensiunea intelectuală. Noi am reținut și repetăm deseori idealul de asemănare cu Isus în caracter, dar aproape că nici nu îndrăznim să ne imaginăm promisiunea de a ne asemăna cu El și mental: „La sfârșitul educației date de Mântuitorul, ucenicii nu mai erau neștiutori și incultți. Ei deveniseră asemenea Lui la minte și la caracter... Consacrarea continuă produce o legătură atât de strânsă cu ucenicii Săi, încât creștinul devine asemenea Lui la minte și la caracter. Prin legătura cu Hristos, el va avea vederi mai clare și mai cuprinzătoare. Puterea lui de înțelegere va fi mai pătrunzătoare, judecata lui mai echilibrată” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 234-236.)

2. Necesitatea pregătirii intelectuale. „În adevăr, voi de mult trebuia să fiți învățători” (Evr. 5,12). „Cei care pretind că slujesc lui Dumnezeu și nu fac nici un progres în ceea ce privește cunoștința și evlavia sunt creștini numai cu numele... Cuvintele lor descoperă treapta inferioară pe care se găsește mintea lor.” (Ellen White în *Signs of the Times*, dec. 1881).

Studiul sistematic produce o minte sistematizată, conferă capacitatea de a ordona, clarifica, evalua și ierarhiza ideile; o minte pregătită este importantă pentru formarea de convingeri ferme și credință statornică și informată, pentru lucrarea de salvare a sufletelor

plină de succes și, nu în ultimul rând, pentru a crea o imagine demnă a bisericii în conștiința societății și pentru a fi capabili să susținem adevărul în fața ereziilor:

„Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” (2 Cor. 10,5).

„Așezată sub controlul Duhului Sfânt, cu cât mintea este cultivată mai temeinic, cu atât poate fi folosită cu mai mare succes în serviciul lui Dumnezeu. Și omul fără educație, consacrat lui Dumnezeu și doritor de a fi de folos spre binecuvântarea altora, poate fi întrebuințat de Dumnezeu în serviciul Său. Dar cei cu același spirit de consacrare, însă cu o temeinică educație, pot face pentru Hristos o lucrare mai întinsă. Ei stau pe o treaptă mai înaltă.” (*Parabolele Domnului*, pag. 303).

„Mintea omului este în stare să ajungă la cea mai înaltă cultură. O viață consacrată lui Dumnezeu nu trebuie să fie o viață de neștiință... Isus alege bărbați umili și îi uni cu El ca să-i poată educa... Isus nu disprețuia educația. Dacă este sfințită prin iubirea și temerea de Dumnezeu, cea mai înaltă cultură primește cea mai deplină aprobare din partea Sa.” (*Review and Herald*, iunie 1877).

3. Nuanțe. Există texte sau citate din Spiritul Profetic care pot fi maltratate printr-o interpretare tendențioasă. Un exemplu ar putea fi Matei 10,19: „Să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus vă va fi dat chiar în ceasul acela.” În acest caz, comentariul din *Hristos, Lumina lumii*, p. 341, este salutar: „O stăruință zilnică, plină de râvnă, de a cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis, avea să aducă putere și pricepere pentru suflet. Cunoștința căștigată prin cercetarea zelosă a Scripturilor va fi adusă aminte ca un fulger la timpul potrivit. Dar

dacă unii au neglijat să cunoască cuvintele lui Hristos, dacă nu au pus la probă puterea harului Său în încercare, nu se pot aștepta ca Duhul Sfânt să le amintească cuvintele Lui.”

Un alt exemplu este 1 Cor. 8,1-3: „...dar cunoștința îngâmfă pe când dragostea zidește”. Răspunsul se primește în textul imediat următor: „Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască”, în sensul că numai un semidoct se poate mândri cu ceea ce i se pare că știe. „Educația voastră trebuie să continue tot timpul vieții voastre; fiecare zi trebuie folosită spre învățare și întrebuințare a cunoștințelor dobândite.” (*Divina Vindecare*, pag. 498).

De altfel, textul din 1 Cor. 8 este compensat de afirmația din *Eclesiastul* 1,16-18 și 12,12.13: „cine știe multe are și multă durere” și „multă învățatură obosește trupul”; poate că regăsim aici și o parte din „țepușul” lui Pavel; suferința prin luciditate temperează tendința la mândrie; ceea ce nu doare, după expresia românească, este prea comun ca să fie de dorit.

4. Efectele culturii creștine sunt multiple. „Ca unii care am lepădat meșteșugurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.” (2 Cor. 4,2). Cunoașterea temeinică a adevărului dă credibilitate și putere. De asemenea, conferă competență, dezvoltă personalitatea: „... să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos.” (Col. 2,2).

„Când un om este cu adevărat convertit, devine un fiu al lui Dumnezeu, un părtaș al naturii divine. Nu numai inima sa este reînnoită, ci și puterea sa intelectuală crește... O credincioasă ascultare de

cerințele lui Dumnezeu va avea o influență surprinzătoare spre a înălța, dezvolta și întări toate facultățile omului. Se constată că cei care din tinerețe s-au consacrat lui Dumnezeu, sunt bărbați cu o judecată sănătoasă și o istețime ageră. Și de ce n-ar fi astfel? Legătura cu cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată dă tărie priceperii, luminează mintea și curăță inima - înalță, rafinează și înobilează întregul om.” (Ellen White în *Signs of the Times*, dec. 1881).

În concluzie, putem spune că nu există suflet, oricât de umil ar fi, oricât de modestă ar fi pregătirea sa intelectuală, care să dorească să servească pe Dumnezeu și să fie respins. Pe de altă parte, acesta nu este un argument împotriva pregătirii intelectuale și culturii creștine sau în favoarea indolenței. Cu atât mai dăunătoare ni se pare promovarea unei ideologii anticulturale, în numele unei așa-zise purități spirituale. Capacitățile intelectuale trebuie cultivate; ele sunt un talant, o binecuvântare a lui Dumnezeu, oferite fiecăruia și întregii biserici, ca să aducă roade; nu să dezbine, ci să bucure. Cel favorizat trebuie să-i slujească cu umilință pe ceilalți, iar aceștia să-și ofere energiile pentru orice țel nobil.

„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui... De aceea dați-vă și voi toate silințele să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința... Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.” (2 Petru 1,3-8).

Sorin Săndulache, medic și unul dintre prezbiterii comunității Popa Tată, București, este membru în Comitetul Executiv al Conferinței Muntenia

Vizită în orașul - fantomă Huambo, Angola

Am avut privilegiul să vizitez, împreună cu fr. Leo Ranzolin, vicepreședinte al Conferinței Generale, câmpurile noastre misionare din Africa, între 17 ianuarie și 18 februarie 1994. Mozambic, Sao Tome și Principe, precum și Angola au fost destinația călătoriei noastre. Pretutindeni, am primit aceleași impresii: în ciuda marilor suferințe, a greutăților fără număr și a tragicului război din Angola, comunitățile cresc cu rapiditate, frații și surorile sunt plini de bucurie, și lumina lor strălucește acolo unde i-a așezat Dumnezeu. Ei sunt ferm hotărâți să ducă mai departe lucrarea lor în teritoriul noi. Am fost foarte mult încurajați și binecuvântați în urma experiențelor din aceste săptămâni.

Huambo după o bătălie de 55 de zile

Mozambicul sub semnul Misiunii Globale

Vizita noastră în această țară de 13 milioane de locuitori a avut loc între 18 și 30 ianuarie. S-a desfășurat adunarea generală a Uniunii și a două misiuni. Acestea au fost primele întâlniri de acest fel de la începutul lucrării noastre în Mozambic. Situația politică din trecut, că și războiul, făcuseră cu neputință asemenea adunări. Fr. G. Muchanga a fost reales președinte al Uniunii.

În octombrie vor avea loc alegeri politice. Mă întreb, iar și iar, dacă nu cumva evenimentele tragice, care au avut loc în Angola după alegerea din septembrie 1992 și care au dus la o continuare a războiului, nu s-ar putea repeta și în Mozambic - între mișcarea RENAMO și guvernul de la Maputo. Așa ceva ar fi dezastruos și ar arunca țara într-un haos de neimaginat.

Până acum, încetarea focului a fost respectată cu strictețe de ambele părți. În prezent, 60.000 de soldați ai ONU sunt staționați în Mozambic. Acum, se formează o armată comună a celor două părți. A început deja repatrierea - 800.000 până la 1.000.000 de refugiați (printre care 10.000 de adventiști) din Malawi și Zimbabwe. ADRA este direct angajată în programul de repatriere.

Creșterea explozivă a bisericii noastre este uluitoare. Până la sfârșitul anului 1993 au avut loc 29.653 de botezuri, astfel că jinta pentru perioada 1990-1995 este aproape atinsă. O mare problemă este construirea de noi comunități. Un plan special de acțiune prevede construirea a 150 de biserici noi. Acest proiect mobilizează resursele ale comunităților locale, misiunilor interesate, Uniunii și Diviziunii Euro-Africa. Acoperi-

șul acestor biserici este finanțat din exterior. Fundația și pereții sunt realizați cu resurse proprii.

Seminarul nostru din Beira are două departamente - teologie și agricultură - și se dezvoltă destul de bine. În prezent, cu sprijinul financiar al Seminarului Marienhohe din Germania se sapă puțuri de 150 m pentru a se asigura apa.

Lucrarea noastră din Mozambic va continua să crească foarte rapid și în viitor. Pe la mijlocul anului viitor se va depăși numărul 100.000 de membri.

Sao Tome și Principe - unitatea aduce creștere

La 1 februarie, am sosit la Sao Tome. În aceste insule, lucrarea noastră a început în 1938. Această țară mică, cu suprafața totală de 1001 km², are numai 120.000 de locuitori, dintre care peste 80% sunt catolici, ceea ce dă bisericii catolice

lice o poziție dominantă. Lucrarea noastră a crescut foarte încet. Au fost necesari cincizeci de ani lungi pentru a se atinge 300 de membri. Frământările interne și o ruptură în două grupări a bisericii au dus la o stagnare aproape completă a lucrării. În 1988, Dumnezeu ne-a ajutat să restabilim, împreună cu fr. Steveny, unitatea. În ultimii șase ani, numărul membrilor bisericii a crescut de la 300 la 647. Unitatea bisericii a adus creștere rapidă.

Am fost primiți și de primul ministru, care ne-a spus că lucrarea bisericii noastre și activitățile ADRA sunt foarte mult apreciate.

Seara târziu, cu o întârziere de opt ore, am zburat la Luanda, Angola, unde am sosit la miezul nopții.

Angola sângerează dintr-o mie de răni

Apoi, în zori, am zburat la Lubango, în sudul țării, unde este sediul misiunii de sud. Orașul a fost într-o anumită măsură scutit de tragediile războiului. Întâlnirile din Sabat au fost foarte plăcute. Ne-a impresionat marele număr de copii și tineri. În Lubango - cu cei 300.000 locuitori - se află cam 13.000 de adventiști în 16 comunități.

Am revenit la Luanda și am făcut ultimele pregătiri pentru o călătorie extrem de importantă, și anume un zbor la Huambo, sediul lucrării noastre din Angola, izolat de restul țării de peste 14 luni din cauza războiului civil. Am călătorit cu un avion de transport al ONU, încărcat cu alimente. Forțele UNITA își dăduseră acordul pentru această călătorie.

Bucuria fraților cu răspundere de la Uniune era fără margini. Nu le venea să creadă că un reprezentant al Diviziunii fusese în stare să ajungă la Huambo.

Ceea ce am văzut de-a lungul drumului până la birourile Uniunii era copleșitor. Case ruinate, tancuri distruse, devastări și pierderi imense. I-am ascultat ore în

șir pe frați vorbindu-mi despre evenimentele îngrozitoare de-a lungul celor 55 de zile de lupte la Huambo, începute pe 9 ianuarie 1993. Între 12.000 și 15.000 de persoane au murit atunci, între care și 6 adventiști. Frații și surorile au trecut prin situații îngrozitoare. Huambo - fără electricitate și fără apă - este un muzeu de ruine, un oraș fantomă. Distrugerile la sediul Uniunii sunt uriașe, după aprecierea mea, de 1 la 1,5 milioane dolari. Când va reveni pacea, reconstrucția va cere o muncă și resurse ieșite din comun.

Într-o după-amiază, s-a ținut o conferință a pastorilor, cu participarea a peste 30 dintre ei. Iar și iar, îmi spuneau ce mare încurajare fusese pentru ei să știe că în comunitățile noastre din Europa ne-am rugat și continuăm să ne rugăm pentru ei. De asemenea, frații îmi puneau multe întrebări și doreau să știe exact cum prognozează lucrarea noastră în lumea întreagă.

Ei mi-au spus, plini de bucurie, că, în cursul ultimului an, la Huambo și în împrejurimi 2260 de persoane au primit botezul. Atât războiul, cât și cumplita mizerie i-au determinat pe mulți să-L caute stăruitor pe Domnul.

În dimineața aceleiași zile, am putut avea o întâlnire cu d-na Judith, soția vice-președintelui UNITA. Ea este o personalitate foarte importantă în Huambo. Încă de la Luanda, ni se spusese că o discuție cu ea este absolut necesară, pentru că nimic nu se mișcă fără ea. Am avut o conversație foarte interesantă și utilă. Dr. Judith se trage din Bongo. Spitalul nostru de acolo o interesa foarte mult și ne-a întrebat când îl vom putea redeschide. I-am explicat că deocamdată ne concentrăm eforturile împreună cu ONU în activități de asigurare a hranei. După revenirea țării la normal, vom explora șansele redeschiderii spitalului care necesită multe reparații.

Dr. Judith și-a exprimat aprecierea pentru ajutorul ADRA. Între

20.000 și 25.000 de persoane își au asigurată hrana zilnică de bază prin ADRA. În plus, se aduc și medicamente. O realitate teribilă în Angola o constituie cele aproximativ 9 milioane de mine aruncate peste tot. Acestea, când sunt atinse din greșală, produc mutilări și răni înfricoșătoare. În plus, a fost o secetă distrugătoare. Nu doresc să pierd ocazia să-mi exprim recunoștința față de echipa ADRA de la Luanda pentru eforturile sale extraordinare. Putem să fim mândri de ei.

Nu voi putea niciodată să uit adunarea fraților și surorilor în biserica noastră, parțial distrusă, din Huambo. Nici un loc nu era liber, iar mulți stăteau în picioare. Salutările de la Diviziune și din partea bisericii din Europa, din Mozambic și din Sao Tome au fost întâmpinate cu strigăte de bucurie. Întreaga adunare s-a ridicat în picioare și a aplaudat. Mulți au izbucnit în lacrimi și își exprimau prin diferite gesturi bucuria copleșitoare.

În cântările lor se putea simți ceva din suferința ultimelor luni. Imnurile care-L înălțasează pe Mântuitorul ca potolind furtuna și ținând sub stăpânire orice eveniment au fost cântate cu o însuflețire pe care nu am întâlnit-o niciodată. Sunt atât de recunoscător lui Dumnezeu că pot să aparțin acestei familii adventiste răspândite în întreaga lume și am un mare respect pentru frații și surorile din această țară, care a suferit atât de mult din cauza războiului și care sângerează dintr-o mie de răni. Datele oficiale vorbesc de 800.000 de victime în ultimii 25 de ani de continuă confruntări.

Solicit stăruitor pe toți adventiștii din Europa să nu uite în rugăciunile lor pe frații și surorile lor din aceste mari câmpuri misionare.

Fie ca pacea să fie restabilită cât mai curând în Angola.

*Edwin Ludescher, președinte
Diviziunea Euro-Africa,
Bern, Elveția.*

1844
1994

O neobișnuită lectură biblică

Deși William Miller și-a formulat convingerile religioase între anii 1816 și 1818, abia în anul 1831, adică după 13 ani de studiere cu rugăciune a Sfințelor Scripturi, el a început să-și facă cunoscute în public ideile și convingerile. Revenirea pe curând a Domnului Hristos era un adevăr scump sufletului său, pe care dorea să-l facă cunoscut tuturor.

Miller era un cetățean prominent și respectat, făcând parte din notabilitățile orașului Low Hampton, în care locuia. Astfel, cu ocazia vizitei în localitate a marchizului de La Fayette, croul francez al Revoluției americane, care în anul 1824-1825 a vizitat America, a fost și el invitat la dîneul oficial oferit în onoarea oaspetelui. Ori de câte ori avea ocazia, William Miller folosea statutul său social pentru a face cunoscută revenirea pe curând a Domnului Hristos.

Pe măsură ce timpul trecea, convingerile sale religioase deveneau din ce în ce mai cunoscute, dând loc, cum era și normal, la comentarii diferite, comentarii care au ajuns și la urechile sale.

Într-o zi, i s-a spus că un medic a făcut următoarea remarcă cu privire la el, într-un cerc de prieteni:

„Dl. Miller este un om deosebit, dar... în privința subiectului revenirii lui Hristos, este un monomaniac”.

Departate de a se supăra, William Miller a văzut în aceasta o ocazie de a-și exercita umorul sănătos cu care era binecuvântat și, în același timp, de a discuta cu acest medic subiectul său favorit.

Și ocazia s-a ivit. Nu după mult timp, unul din copiii săi s-a îmbol-

Dumitru Popa

năvit, așa că William Miller l-a chemat pe medic să consulte și să trateze copilul. Tot timpul cât acesta s-a ocupat de copil, el a stat într-un colț al camerei, nemișcat și fără să scoată vreun cuvânt. Așa cum și intenționase William Miller, doctorul a fost intrigat de muțenia și atitudinea sa rigidă, așa că l-a întrebat dacă s-a întâmplat ceva.

„Nu știu ce să-ți spun”, a răspuns Miller. „Dar te rog să vezi dumneata ce am și să-mi prescrii un tratament”.

Un consult mai superficial n-a scos nimic la iveală, așa că doctorul l-a întrebat dacă îl supără ceva, dacă ceva nu merge bine.

„Nu știu”, a răspuns Miller, „dar mi-e teamă că sunt monomaniac. Vreau să mă consulți bine și, dacă este adevărat, dacă acesta este diagnosticul, te rog să mă tratezi. Doctore, ai putea să-mi spui cum se manifestă această boală?”

Doctorul a roșit puțin în fața acestei întrebări directe, dar i-a răspuns că poate să-i descrie purtarea unui monomaniac.

„Cum se manifestă această boală”, l-a întrebat Miller.

„Cel care suferă de această boală”, a început doctorul să-i explice, „este rațional în toate subiectele pe care le abordează, cu excepția unui anume subiect pe care, atunci când îl abordează, devine violent”.

„În acest caz”, a spus Miller, „însist ca să mă consulți și dacă sunt monomaniac, să mă tratezi. Te rog să stai liniștit, să ieși loc pe scaun și preț de două ore, în care

timp eu am să-ți vorbesc despre a doua venire a lui Hristos, dumneata îți vei putea da seama dacă sunt sau nu monomaniac.”

La ezitățile doctorului, Miller i-a spus pe un ton categoric că deoarece problema privește sănătatea sa mintală, acest timp de două ore poate fi consemnat în nota de plată pentru consultația sa.

Astfel că, pentru următoarele două ore, William Miller punea întrebări și doctorul, sub îndrumarea „pacientului”, citea răspunsurile din Biblie. Era, cu siguranță, una dintre cele mai neobișnuite lecturi biblice.

Înainte de consumarea celor două ore, doctorul fusese condus, pas cu pas, la concluzia că Domnul va reveni în 1843. La terminarea studiului, doctorul s-a lăsat pe spate în scaunul său, s-a oprit pentru o clipă, ca și când ar fi vrut să spună ceva, apoi s-a sculat îngândurat, și-a luat pălăria și a plecat fără să spună vreun cuvânt.

Dar... a doua zi, dis-de-dimineață, doctorul se afla la William Miller, spunându-i: „Domnule Miller, cred că sunt pierdut. N-am închis ochii toată noaptea; după discuția noastră de ieri, am analizat problema din toate unghiurile și nu am o altă concluzie decât aceea că Isus Hristos va reveni și eu nu sunt pregătit”.

Așa că, timp de o săptămână, zi de zi, William Miller și doctorul au petrecut ore întregi studiind profețiile biblice cu privire la revenirea Domnului Hristos. La sfârșitul acelei săptămâni de studiu și rugăciune, doctorul nostru era și el un mare monomaniac ca și William Miller.

Tragedii și providență în Ruanda.

Situația tragică din Ruanda interesează în cel mai înalt grad biserica noastră datorită prezenței adventiste masive în această țară. Cu cei 300.000 membri, biserica adventistă din Ruanda este printre cele mai importante de pe continentul african.

În capitala Kigali se află Universitatea Adventistă a Africii Centrale (UAAC), cu 330 de studenți din peste 20 de țări. În Ruanda mai funcționează un important spital adventist la Muganero.

După izbucnirea luptelor, primul interes a fost asigurarea evacuării personalului străin și a studenților străini de la aceste instituții. La data de 13 aprilie, Maurice Battle din echipa specială pentru situații de criză a secretariatului Conferinței Generale a confirmat că aproape toți cei 90 angajați străini fuseseră evacuați în siguranță în țările învecinate (Burundi, Zair, Tanzania și chiar Kenya).

Pentru Elizabeth Licard, de 42 de ani, și soțul ei Jean-Luc, profesor de biologie din Belgia, situația a fost extrem de dificilă datorită faptului că ea era însărcinată. Înain-

te ca evacuarea să demareze, au început deja durerile nașterii. Fiind anunțat de această situație, un medic belgian din țara vecină, Zair, a întâmpinat convoiul la graniță și a aranjat ca Elizabeth să treacă înainte. La scurtă vreme după ce a sosit la Goma, în Zair, ea a născut în condiții normale.

Profesorii și studenții străini de la UAAC au fost escortați până la ieșirea din Ruanda de parașutiști belgieni și francezi. Dale Kamberg, administratorul fermei UAAC spunea: „Pretutindeni în jur începuse măcelul, dar noi nu am fost deloc atacați. Nici nu au încercat să ne facă rău. În cursul evacuării am trecut prin trei puncte de control militar. În loc să ne ceară să descărcăm bagajele și să verificăm fiecare obiect, ne-au făcut semn să trecem mai departe.” Cățiva profesori și circa 70 de studenți au rămas la universitate datorită insistenței autorităților municipale de a nu abandona campusul și asigurărilor de protecție din partea lor.

Peste 500 de localnici au intrat în universitate pentru a găsi protecție. În Sabat dimineața, o mulțime de oameni înarmați au

atacat campusul masa-crând sute de refugiați. Odată cu ei au fost uciși și 11 studenți ai universității.

Într-un articol din *New York Times* (12 aprilie), Phil Van Lannen, tehnician dentar la clinica din Kigali, spunea că ceea ce a fost cel mai greu în fuga de la Kigali a fost să lase în urmă pe prietenii și colaboratorii africani. Deși preocupați de propria lor siguranță, mulți dintre misionari, expunându-se unor mari riscuri, încercau din toate puterile să salveze viața prietenilor lor și a lucrătorilor băștinași.

Deoarece evenimentele tragice ale războiului pot să lase tulburări emoționale de durată, biserica organizează un program de asistență spirituală și psihologică post-traumatică pentru cei evacuați din Kigali.

Exprimându-și adevărată îngrijorarea pentru cei 300.000 de adventiști din Ruanda, Robert S. Folkenberg, președintele mondial al bisericii, spunea: „Simțim durerea și suferința miilor de familii din Ruanda care și-au pierdut pe cei dragi. Ne rugăm ca pacea să fie restabilită în această țară”.

Fr. Folkenberg a recomandat fiecărei comunități adventiste

să pună deoparte o zi pentru post și rugăciune, ca Dumnezeu să aducă pacea și vindecarea, aflăm din *Adventist Review*, 12 mai 1994.

Muzicieni adventiști în concurs și în concert. Interculture Foundation cu sediul la Pohlheim, Germania, organizează în ediții anuale cel mai important concurs de muzică corală din Europa pentru formații de amatori.

Corul „Mesagerii Speranței”, al comunității adventiste din Piatra Neamț, a participat la ediția din 1993 la Budapesta, iar în urma succesului obținut, i-a fost adresată o invitație nominală pentru ediția 1994, la Riva del Garda, Italia (27-30 martie), ne informează fratele Petre Cosma, animatorul formației.

Prezentându-se cu un program de Paestrina, Lotti și Doru Popovici, corul a obținut diploma de argint la categoria muzică sacră, ca și simpatia și prietenia organizatorilor și a publicului.

La ambele ediții, corul „Mesagerii Speranței”, a fost singura formație din România care a participat.

La 5 mai, corul „*Carthus Firmus*”, care reunește tineri din mai multe

comunități bucureștene, a prezentat la Filarmonica din Ploiești, în colaborare cu orchestra simfonică sub conducerea prestigiosului dirijor Cristian Brâncuși, lucrarea religioasă „Gloria” de Antonio Vivaldi.

Asociația foștilor deținuți pe motive de conștiință din România

aduce la cunoștința tuturor membrilor bisericii care au suferit condamnări sau au fost privați de libertate în perioada 1942-1989, că sunt invitați să ia parte la Congresul Asociației, care va avea loc în zilele de 5-7 august 1994 în aula comunității Brașov.

Invitații sunt rugați să aducă și o fotografie tip buletin pentru carnetul de membru. Pentru informații suplimentare vă puteți adresa fr. Nicolaescu Traian, președintele asociației, Târgoviște, b-dul Castanilor nr.16, județul Dâmbovița cod 0200, telefon 045/614076

Asociația dorește să păstreze o evidență a membrilor adventiști care au suferit, în perioada 1942-1989, condamnări și privări de libertate.

Pentru aceasta sunteți rugați să trimiteți la adresa de mai sus următoarele date despre dumneavoastră: nume-

le și prenumele, domiciliul, data nașterii, data și locul arestării, Tribunalul Militar care v-a condamnat și cât, cât ați executat din pedeapsă, ce greutăți deosebite ați întâmpinat, data și locul eliberării.

Dacă ați întocmit dosar conform cu decretul lege nr.118/1990 la Comisia județeană, arătați data și județul la care a fost depus dosarul, nr. de înregistrare al dosarului, dacă ați obținut hotărârea de încadrare în acest decret sau dacă a fost respins și motivația respingerii, dacă se așteaptă soluționarea dosarului, dacă s-a refuzat primirea dosarului și motivația.

Dacă au existat membri care au decedat în timpul detenției sau după eliberare, au fost căsătoriți și soțul în viață nu s-a recăsătorit, trebuie aceleași date, data decesului și unde a decedat, plus datele soțului rămas în viață. Este nevoie de aceste date pentru a le prezenta organelor de stat în vederea rezolvării în baza legii a situației dumneavoastră.

Cei care nu mai posedă sentința de condamnare sau biletul de liberare pot să ceară informații asupra căilor de rezolvare a situației lor scriind pe adresa asociației.

Întâlnire a traducătorilor. În ziua de 10

aprilie, la sediul Uniunii, aproape 30 de persoane, în marea majoritate foarte tineri, care își folosesc timpul și cunoștințele pentru a efectua traduceri în limba română, au studiat împreună căile de îmbunătățire a calității traducerii. S-au pus bazele unui cerc al traducătorilor, ca instrument de ridicare a calificării prin instruire și schimb de experiență. Acest for de îndrumare va urmări de asemenea o coordonare a activității de traducere, pentru a se evita suprapunerii și a se asigura cea mai bună folosire a resurselor umane în acest domeniu atât de important. Cei care doresc să participe la activitățile Cercului traducătorilor sunt invitați să se adreseze redacției, cu mențiunea: *Pentru Cercul traducătorilor.*

Institutul Teologic Adventist, concurs de admitere.

Concursul de admitere pentru anul universitar 1994-1995 va avea loc în perioada 30 august - 9 septembrie, ne anunță Îr. Nelu Dumitrescu, rectorul Institutului. Examenul se va desfășura în două etape, după cum urmează: etapa I (30 august - 1 septembrie), probele eliminatorii (test de cunoștințe

biblice, test de cultură generală și probă omiletică); etapa a II-a (6 - 9 septembrie), probele scrise (dogmatică și limba și literatura română).

Bibliografia este următoarea: Doctrinile biblice, de V. Moldovan; Patriarhi și Profeți, capitolele 1-4, 24, 27, 29, 32, 37, 42, 46, 50, 52, 58, 67, 71; Hristos, Lumina lumii, capitolele 1-4, 11-13, 17, 29-31, 60, 69, 72-74, 78, 79, 81, 86, 87; Tragedia Veacurilor, capitolele 22-42; Manualul de gramatică a limbii române, clasa a 8-a (morfologie și sintaxă). Pentru examenul la literatura română, se va folosi programa Ministerului Învățământului pentru admiterea în învățământul superior. Numărul de locuri este de 30 la cursuri de zi (numai băieți) și 30 la fără frecvență (fete și băieți).

Condițiile de participare sunt: calitatea de membru, activitate misionară sau de colportaj și cunoașterea unei limbi de mare circulație. Doritorii sunt rugați să se adreseze imediat conferinței din care fac parte, pentru informații privind alcătuirea dosarului de înscriere. Până la 31 iulie dosarul complet va fi depus la conferință.

ISUS în imagini

Discuții care au ca subiect pe Domnul Hristos și caracteristicile vieții Sale vor înviora sufletul și rodul va fi în slăvire și viață veșnică.

Testimonies, vol.1, pag.574

Din veșnicii, Domnul Hristos a fost unit cu Tatăl, iar atunci când a luat asupra Sa natura umană, El a fost în con-

tinuare una cu Dumnezeu. El este veriga de legătură care unește pe Dumnezeu cu omenirea... Numai prin El putem deveni copii ai lui Dumnezeu. Tuturor celor ce cred, El le dă puterea să devină fii ai lui Dumnezeu. Astfel, inima devine templul viului Dumnezeu. Pentru că Hristos a luat natura umană, noi putem să ajungem părtași de natură divină. El aduce la lumină viața și nemurirea prin Evanghelic.

Selected Messages, cartea 1, pag.228.

Eu mă întreb: Cum pot să prezint acest subiect așa cum este în realitate? Domnul Isus este cel care dăruiește toate puterile, tot harul, toată pocăința, toată dorința, toată iertarea de păcat, punând în fața omului neprihănirea Sa, pentru ca el să o prindă prin credința vie - care, de asemenea, este darul lui Dumnezeu. Dacă am putea aduna la un loc tot ce este bun, sfânt, nobil și frumos la oameni și apoi le-am pune înaintea îngerilor lui Dumnezeu, ca reprezentând o parte în salvarea ființei umane sau un merit, propunerea aceasta ar fi respinsă ca o trădare. Stând în prezența Creatorului lor și văzând slava fără pereche care învăluie persoana Sa, ei privesc asupra Mielului lui Dumnezeu, care a fost dat de la întemeierea lumii... Cine ar putea măsura nemărginirea acestei jertfe!

De dragul nostru, Domnul Hristos S-a făcut sărac, ca prin sărăcia Lui să fim îmbogățiți. Și orice fapte pe care omul le-ar putea aduce lui Dumnezeu vor fi cu mult mai puțin decât nimic. Cererile mele pot să fie primite numai pentru că sunt așezate asupra neprihănirii Domnului Hristos. Ideea de a face ceva prin care să merităm harul iertării este o înșelăciune de la început până la sfârșit.

„Neputând s-aduc nimic, lângă crucea ta azi pic.”

Faith and Works, pag.24-25.

Ați privit în ultimul timp nume având la Isus? Rezervați-vă câteva minute și studiați aceste imagini ale lui Isus. El este singurul model model și, ca să ajungem cu El, trebuie să avem o înțelegere clară a chipului Său.

Răscumpărătorul lumii are puterea să-i atragă pe oameni la Sine, să le liniștească temerile, să le alunge tristețea, să le însușească speranța și curaj, să-i întărească să creadă în hotărârea lui Dumnezeu de a-i primi prin meritele Înlocuitorului lor divin. Ca primitori ai iubirii lui Dumnezeu, trebuie să fim întotdeauna recunoscători că avem un Mijlocitor care pledează în favoarea noastră înaintea Tatălui. Noi avem tot ce am putea cere ca să ne inspire la credință și încredere în Dumnezeu.

Selected Messages, cartea 1, pag. 258.

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele”. Am putea să ne imaginăm o relație mai intimă cu Isus decât aceasta? Fibrele mlădițelor sunt aproape identice cu acelea ale butucului. Transmiterea vieții, tăriei și rodniciei de la butuc la ramuri este continuă și neîmpiedicată de nimic. Rădăcina trimite hrana către mlădițe. Așa este relația credinciosului cu Hristos. El rămâne în Hristos și își trage hrana de la El.

Această relație spirituală poate fi stabilită numai prin exercitarea personală a credinței. Această credință trebuie să exprime din partea noastră alegerea lui Isus ca fiind mai presus de orice, ca și încredere desăvârșită în El, consacrare deplină. Voința trebuie să fie cu totul predată voinței divine, simțămintele noastre, dorințele, interesele și onoarea să se identifice cu prosperarea Împărăției lui Hristos și onoarea cauzei Sale. Noi primim neîncetat har de la El, iar Hristos primește din partea noastră recunoștință.

Când se formează această intimitate a relației și a comuniunii, păcatele noastre sunt puse asupra lui Hristos, iar neprihânirea Sa este pusă în contul nostru. El a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să putem fi făcuți neprihânirea lui Dumnezeu în El.

My Life Today, pag. 11

ISUS în imagini

Hristos poate să privească nenorocirea acestei lumi fără să aibă o umbră de părere de rău că l-a creat pe om. În inima omenească, El vede mai mult decât păcat, mai mult decât degradare. În nemărginita Sa înțelepciune și iubire, El vede po-

sibilitățile omului, înălțimea pe care el o poate atinge. El știe că, deși ființele omenești au abuzat de darurile lor și au distrus demnitatea dată lor de Dumnezeu, Creatorul va fi proslăvit prin răscumpărarea lor.

Testimonies, vol. 7, pag. 269

Tineretul adventist în societatea secularizată

Pentru a întâmpina în mod adecvat nevoile reale ale tineretului contemporan, biserica trebuie să-și adapteze mai bine programele.

Într-o societate în schimbare, tinerii bisericii fac eforturi pentru a-și menține credința și standardele moștenite, dar ochii lor se îndreaptă spre ceea ce face biserica lor pentru a-i ajuta.

Publicăm în continuare ultima parte a raportului Comisiei Conferinței Generale, Departamentul de Tineret, în încercarea de identificare a soluțiilor.

În căutarea soluțiilor - 2

Dezvoltarea programelor reprezintă un element important. Tinerii de pretutindeni se arată interesați să participe la programe care să le ofere educația religioasă și să-i ajute să-și împărtășească în mod corespunzător convingerile. Două domenii de importanță crescândă sunt lucrarea în centrele universitare și mișcarea de exploratori. Aici se cer făcute reevaluări și adaptări imediate și importante.

Centrele de tineret și comunitatea locală să ofere mai multe ocazii de părtășie și recreere. Cinci diviziuni consideră că atenția trebuie îndreptată spre crearea de centre de tineret, unde să poată fi dezvoltate programe de recreere și activități

de tabără, activități cu caracter social, schimb de experiență între diferitele grupe de tineri și ocazii de părtășie pentru tinerii din comunitățile mici.

Tinerilor să li se încredințeze mai multă responsabilitate. Raportele de pretutindeni scot în

evidență faptul că tinerii trebuie să fie implicați mai mult în activități de planificare, conducere și evaluare și să fie astfel mai mult integrați în viața bisericii.

La toate nivelele bisericii, tinerii ar trebui să fie invitați să ia parte la deciziile care se iau, inclusiv la adunările electiv.

Evanghelizarea poate implica foarte bine resursele și potențialul tineretului bisericii. Pentru a menține tineretul în stare activă și pentru a le oferi ocazii de slujire, este necesară o bancă de talente prin care să se pună în evidență resursele specifice care să fie implicate în mod adecvat în misiunea bisericii. În două direcții principale se pot dezvolta programe eficiente de lucru: în domeniul mărturiei publice și în cel al lucrării în grupe mici și în familie.

Conducătorii de tineret trebuie să știe să comunice cu tinerii. Atât profesioniștii din cadrul lucrării tineretului, cât și conducătorii de tineret din comunitățile locale au nevoie de o calitate specială, de prinderea de a comunica în mod eficient cu tinerii pentru care lucrează. Cabinetul de tineret poate servi în mod curent menținerii unei legături constructive cu tineretul.

Tinerii din comunitățile mici, o prioritate. Pentru a sluji intereselor și nevoilor tinerilor din comunități mici, se cere conceperea unui plan regional în care aceștia să fie cuprinși. Asemenea activități ar putea fi trimestriale sau chiar mai dese. În acest proiect, comunitățile mici ar fi binecuvântate, dacă ar alocă fonduri pentru ca toți tinerii lor să poată participa.

Sprrijinirea imaginii pozitive a tineretului în biserică și a bisericii în ochii tinerilor. Mai multe diviziuni solicită: „Informați biserica despre tineretul ei. Prezențați bisericii rapoarte despre activitățile tineretului, în scopul de a îmbunătăți imaginea acestora în fața bisericii. În același timp, lucrați pentru a îmbunătăți imaginea bisericii în fața tinerilor ei.”

Influența binefăcătoare a căminului. Evaluările de tip Valuegenesis au condus la concluzia că viața de familie are un rol major în progresul Departamentului Tineret. Unele diviziuni au cerut ca acest domeniu să devină prioritar în activitățile pentru tineret. Se optează pentru dezvoltarea tipului de relații familiale, care să ofere tinerilor căldură și protecție, dar și suficientă libertate și responsabilitate personală.

Mai multă comunicare între administrația bisericii și tineri. Conducătorii bisericii de la toate nivelele sunt chemați să găsească modalități pentru realizarea unui schimb de experiență cu tinerii. Propunerea cea mai des întâlnită este aceea de constituire a „Cabinetului de tineret”, în care tinerii să se poată întâlni regulat cu adminis-

trația, pentru a-și prezenta nevoile, preocupările și neajunsurile. Apoi, ambele grupe să analizeze cu atenție și disponibilitate, soluțiile care se impun.

Nevoia crescândă a dezvoltării resurselor. Producția de materiale, manuale, seminarii, broșuri, cărți, videocasete documentare și de instruire și educație trebuie să țină pasul cu nevoile aflate într-o dinamică alertă. Au fost identificate peste 15 domenii care trebuie acoperite în mod eficient cu materiale competente.

Pentru a sluji tinerilor din comunități mici, se cere conceperea unui plan regional în care aceștia să fie cuprinși, cu activități trimestriale. Comunitățile mici ar fi binecuvântate dacă ar alocă fonduri pentru ca toți tinerii lor să poată participa.

Instruirea, formarea și specializarea personalului este o nevoie imediată și permanentă. Rapoartele subliniază faptul că persoanele de specialitate din Departamentul de Tineret ar trebui să fie mai mult prezente în școli și instituții, pentru a se întâlni și lucra împreună cu profesorii, la instruirea pastorilor și a conducătorilor de tineret. Competența personalului din Departamentul de Tineret are nevoie imediată și permanentă de dezvoltare.

Cuprinderea specializării în programa de învățământ. Câteva diviziuni au exprimat părerea că se impune introducerea de programe pre și postuniversitare, care să pregătească tinerii la nivel profesional, pentru lucrarea în Departamentul Tineretului. Alte diviziuni au optat pentru introducerea cursurilor de specialitate în programa de învățământ a seminarului teologic, pentru uzul viitorilor pastori. O diviziune a introdus deja un program de licență în lucrarea tineretului, program care va deveni operativ anul acesta.

Reevaluarea distribuirii fondurilor alocate tineretului. Studiile făcute asupra bugetului bisericii relevă faptul că fondurile alocate tineretului se situează la 7% sau în apropierea acestei cifre. Se recomandă deci, studierea posibilităților de sporire a procentului de fonduri destinate lucrării tineretului. Aceasta este o situație care privește toate diviziunile.

În concluzie, rămân acestea trei: resurse, programe și conducere.

Pe scurt, se poate spune că în toate rapoartele este exprimată îngrijorarea privind situația actuală a tineretului. De asemenea, speranța este prezentă dar ea este condiționată de curajul de a introduce schimbările necesare.

Din evaluări, mai reiese faptul că Departamentul de Tineret este eficient. Personalul care-și desfășoară activitatea caută cu dăruire să împlinească nevoile tineretului. Cu toate acestea, se simte în continuare nevoia de personal bine instruit și care să se perfecționeze permanent, întrucât problematica tineretului este ea însăși în continuă mișcare.

Programele și manualele au nevoie să fie și ele îmbunătățite permanent. Atunci când este cazul, se cere chiar înlocuirea acestora cu altele noi.

Administrația bisericii și personalul Departamentului de Tineret trebuie să se susțină reciproc pentru a realiza scopul acestei lucrări, care nu este altul decât salvarea tineretului.

Educația adventistă în România - 1

Biserica noastră este cunoscută pe plan mondial ca având cel mai puternic sistem educațional printre bisericile protestante și al doilea ca anvergură după cel romano-catolic.

Situația din perioada precedentă ca și dificultățile economice dinainte de război au împiedicat dezvoltarea unei rețele educaționale proprii sau patronate de biserică la noi în țară.

Care este situația în prezent? Ce ne putem propune și care sunt mijloacele care ne stau la îndemână? Ce perspective putem întrezări?

a) Seminarul liceal adventist „Mahanaim” - București.

Situat în incinta Grupului Școlar de Electronică, își recrutează elevii în special din București, Muntenia, dar și din toată țara. Asigură cazare și masă la internatul și cantina grupului școlar. Personalul este integral adventist. Este nevoie de pedagogi calificați. Are clase de uman (limbi străine - engleză, germană, franceză, latină) și real (matematică - fizică, opțional informatică). Așteaptă ocuparea a 90 de locuri.

b) Seminarul liceal adventist Cluj-Napoca.

Este găzduit în cadrul Grupului Școlar Electrotehnic. Internatul și cantina sunt administrate de personal adventist. Aproape toți elevii sunt interni, ceea ce permite un program intensiv de influențare adventă deși personalul este parțial neadventist. Are clase de uman și se așteaptă ocuparea a 60 de locuri. Dacă numărul de candidați va fi suficient se organizează și clasă cu predare în limba maghiară.

Se învață engleză și franceză, latină și din acest an greacă,

urmând ca anul viitor să se introducă opțional ebraică. Se face și multă muzică.

Elevii vin de preferință din conferințele Transilvania de Nord, Moldova, Transilvania de Sud și Banat.

c) Seminarul liceal adventist Craiova.

Situat în cadrul Liceului Industrial nr. 5 de chimie, are internat și o linie proprie în cadrul cantinei. Personalul este aproape în totalitate adventist. Cea mai mare parte a elevilor sunt interni. Ei sunt recrutați mai ales din conferințele Oltenia, Banat, Muntenia. Are o clasă de uman (limbi - engleză, franceză, latină, greacă) și una de real (matematică - fizică, opțional informatică). Așteaptă ocuparea a 60 de locuri. Are cele mai mari posibilități ca spațiu și dorește să formeze elevi folositori așa cum îi este și numele „Onisim”.

Nevoile acestor școli sunt și ele mari. Pentru cea din București se caută un spațiu mai adecvat, cu posibilitatea unei cantine în administrare proprie. La Cluj, mai sunt necesari profesori adventiști;

la Craiova, există spațiu mai bun pentru clase; se urmărește o organizare mai bună în internat.

Peste tot, bibliotecile trebuie dotate - inițiativele unor donatori voluntari vor fi foarte mult apreciate. Este necesară îmbunătățirea dotării laboratoarelor. Urmează să fie conceput un program coerent de sănătate și dezvoltare fizică.

Care este rolul acestor școli în activitatea bisericii adventiste? Ele dezvoltă oameni, viitori slujbași, profesori de religie; pregătesc candidați pentru Institutul Teologic Adventist, ca și pentru orice altă școală superioară. Sunt instrumente de evanghelizare atât în cadrul propriilor comunități școlare cât și în afara lor. Oferă multe ocazii pentru creșterea în spiritul slujirii și fraternității.

Pentru viitor se dorește consolidarea acestor școli și dezvoltarea unei rețele de gimnazii proprii.

Vizită

Între 18-26 aprilie ne-a vizitat, pentru a treia oară, fr. Ronald Stradowsky, directorul departamentelor Educație și Viața de

Familie al Diviziunii Euro-Africa. A fost o vizită cu un program foarte dens și sperăm benefic pentru lucrarea adventă din România.

Prima etapă a vizitei a fost Craiova, cu Seminarul liceal adventist - o mare și plăcută surpriză pentru oaspetele nostru. A fost organizată o întâlnire cu membri ai asociației studențești Amicus, iar seara fratele a vorbit unui mare număr de studenți despre secretele găsirii unui partener ideal.

În zilele de 20-22 aprilie la București fratele a ținut cursuri la Institutul Teologic Adventist, a vizitat Seminarul liceal „Maha-naim”.

Între 22-24 aprilie fratele a participat la Convenția Educației, ocazie în care a vizitat și Seminarul liceal din Cluj-Napoca.

Înainte plecării, la întâlnirea din cadrul Comitetului Uniunii, s-au prezentat rezultatele și planurile concepute.

Om al lui Dumnezeu, fratele Stradowsky ne-a adus multă binecuvântare.

În numărul viitor vom publica un interviu cu fratele Stradowsky.

Convenția Educației

Între 22 și 24 aprilie, în organizarea Seminarului liceal adventist din Cluj-Napoca, s-a desfășurat a doua Convenție a Educației. Au participat 43 de cadre didactice, 18 studenți și alți invitați. A fost prezent în primele două zile fratele Nelu Dumitrescu, președintele Uniunii. Fratele Stradowsky, director pentru Educație și Viața de familie al Diviziunii Euro-Africa, a prezentat Cuvântul ea și expuneri legate de conținutul și mijloacele de realizare a educației creștine și a participat la demararea planurilor pentru un program propriu în această privință.

Școala Misionară de Voluntari

„În sfârșit, credeam că vizitase toate școlile din România: seminarul, trei licee nou înființate și o școală postliceală sanitară”, scrie fr. Ronald Stradowsky,

directorul pentru educație de la Diviziunea Euro-Africa, în articolul său apărut în limba germană sub titlul: „Educația misionară în România”.

„Dar, chiar în ultima mea seară petrecută în țara celor 65.000 de adventiști, am fost invitat de fratele Cristescu să mai vizitez o «școală». La Ploiești, la 60 km nord de București, i-am găsit pe cei 110 «elevi» în cel de-al doilea nivel de instruire misionară. Un tânăr și dinamic predicator puncta aspectele principale ale studiului «Daniel și Apocalipsa», folosindu-se de un comentariu de 144 pagini.

În fața mea se aflau femei casnice și bărbați din toate categoriile de activitate, alături de tineri, elevi și studenți, băieți și fete, mândri că erau absolvenții primului nivel de pregătire: un seminar «Maranatha», cursurile «Cine suntem noi, adventiștii de ziua a șaptea», «Cum să abordăm diferite categorii de oameni», «Principiile unui nou stil de viață» și un studiu intensiv al cărții «Calea către Hristos». Toți aceștia își sacrificau, și în această săptămână, o după-amiază însoțită de primăvară pentru a învăța să conducă și mai bine decât până acum seminarii biblice în cercul familiei. În ultimii ani au funcționat aproximativ 3000 de astfel de seminarii.

Lângă mine stătea Ionel Ilie, un misionar zelos în lucrarea printre deținuți. În partea cealaltă, lângă fereastră, asculta un asistent medical aproape orb, Teofil Ioniță. Descori trebuia să parcurgă noaptea, chiar și iarna, peste 10 km pe jos, pentru că nu mai putea să prindă ultimul autobuz, dorind să rămână până la ultima oră a cursurilor de seară. Voia să învețe totul, să știe totul pentru a putea activa mai bine ca misionar în societatea de ajutorare, înființată de el, care purta frumosul nume «Emanuel».

Pe tot cuprinsul țării sunt 17 astfel de școli misionare serale cu un total de aproximativ 1000 participanți”

Impresiile acestea exprimă surpriza încercată de un specialist în educație față de entuziasmul și vitalitatea Școlii misionare de voluntari. Cei aproximativ 1000 de absolvenți ai nivelului I, însumând toate categoriile de vârstă (de la 12 la 71 de ani) și toate categoriile de activitate (de la elev sau gospodină la inspector școlar), au demonstrat, cu ocazia examenului de la sfârșitul lunii martie 1993, pe lângă cunoștințe teoretice, o vocație misionară practică remarcabilă.

Și o veste surprinzătoare: în loc ca numărul misionarilor voluntari din nivelul II să scadă (sau cel mult să se stabilizeze) el se află în creștere prin atașarea de noi cursanți. Cu toate că aceștia știu că nu vor putea fi considerați absolvenți ai nivelului II (din lipsa nivelului I) ei totuși frecventează regulat cursurile „serale” cu pasiune. Pe lângă studiul cărților Daniel și Apocalipsa, ei se instruiesc în „Manualul conducătorului de seminarii”, în cursul de „Spiritul Profetic”, „Ghidul instructorilor de seminarii de sănătate și de familie” și aprofundează cartea „Marea Luptă”.

Ca un gest de apreciere a acestei elite a lucrătorilor laici ai Domnului Hristos, *Curierul Adventist* le va publica, pe parcursul numerele viitoare numele.

Bine, rob bun și credincios...

Ofertă limitată

Cartea „Istoria Faptelor Apostolilor”, prima ediție publicată vreodată la „Cuvântul Evangheliei”, este acum la dispoziția dvs.

Într-o frumoasă prezentare grafică, cu indicația paginilor în original și însoțită de index, cartea costă 3.000 lei pentru comenzile primite până la 1 iulie.

Seminar internațional

Libertatea, ca și aerul pe care îl respirăm, este darul lui Dumnezeu. Restrângerea ei peste o anumită limită duce la sufocarea personalității omului, la imposibilitatea exercitării acelor însușiri care definesc ființa noastră: voința, opțiunile, puterea deciziei și a acțiunii voluntare, funcția arbitralului din noi.

Dumnezeu ne-a creat pentru libertate și din aceasta derivă dimensiunea moralității, adică statutul de ființe responsabile.

Fără să intrăm în problematica complexă a libertății, amintim doar că biserica adventistă, recunoscând originea divină a acestui dar și importanța lui pentru dezvoltarea spirituală a omului, s-a considerat chemată la cultivarea lui, printre celelalte daruri dumnezeiești, și la apărarea lui, când este necesar. Acest simț al misiunii a inspirat inițiativa de a înființa, cu mulți ani în urmă, Asociația pentru apărarea libertății religioase „Conștiință și libertate”, organism non-guvernamental, afiliat O.N.U. Este un for pentru promovarea ideii de libertate și pentru lupta împotriva oricărei îngrădiri a libertății religioase, cu o tradiție veche și strălucită. După Revoluție s-a înființat și la noi în țară această asociație. Printre acțiunile ei se numără mai multe intervenții la organele guvernamentale în cazurile de încălcare a libertății religioase a unor credincioși, sau când aceștia au avut de suferit dezavantaje, discriminări sau chiar persecuții datorită credinței lor. De cele mai multe ori intervențiile s-au soldat cu rezultate pozitive.

O acțiune cu totul deosebită, atât în ce privește caracterul ei cât și personalitățile implicate și răsunetul public a fost seminarul internațional pe tema „Libertate religioasă în condițiile democrației”, organizat în sala de festivități a Cer-

cului Militar Național din București, între 5 și 7 aprilie.

Evenimentul a fost pregătit în colaborare cu Institutul Român pentru Drepturile Omului și cu Academia Internațională pentru Libertatea Religiei și Credinței.

La lucrări au participat specialiști în probleme de drepturi și libertăți religioase din Europa și SUA, între care binecunoscuții Gianfranco Rossi și Bert B. Beach, reprezentanți ai organismelor puterii executive și legislative cu atribuții în domeniu, ai partidelor politice parlamentare, ai principalelor facultăți și institute de cercetări socio-umane și ai bisericilor și asociațiilor religioase.

Scopul declarat și urmărit al seminarului a fost să contribuie la realizarea unui climat de înțelegere și toleranță religioasă și să ofere sugestii pentru elaborarea legislației în domeniu.

După expuneri și dezbateri în sala de festivități despre fundamentarea teologică a libertății religioase sau despre modele comparative pentru relația biserică-stat, ca să amintim doar două din temele prezentate, au urmat lucrările pe secțiuni cuprinzând următoarele subiecte: învățământ, relațiile biserică-stat, relațiile dintre cultele religioase, și condițiile legale de înființare a cultelor și asociațiilor religioase.

O dezbatere vie, chiar polemică, a prilejuit abordarea temelor evanghelizare și prozelitism, noțiuni înțelese destul de diferit de reprezentanții celor două grupuri mari religioase: bisericile istorice și cele neoprotestante. Pentru primii, evanghelizarea este prozelitism, adică folosirea mijloacelor și metodelor coercitive, de presiune psihologică asupra credincioșilor pentru a-i determina la infidelitate față de propriile lor biserici. Se susține că prin aceasta evanghelizii calcă normele conviețuirii,

democrației, uzând într-un fel chiar absurd de libertate. Replica neoprotestanților constă în raționamentul că, fără dreptul la opțiune, nu există libertate și folosirea acestorași mijloace pentru menținerea cuiva într-o biserică pe care el nu și-ar alege-o dacă ar avea cunoștință și de alte posibilități nu este un abuz mai mic decât acela pe care ei îl pun pe seama evanghelizatorilor. Aceasta sub aspectul judecății raționale. Evident, sunt și alte argumente: toate bisericile s-au născut din „evanghelizare”, adepții lor n-au apărut „din senin”, ci din alte religii. Pe de altă parte, dacă pocăința este o experiență zilnică, o necesitate permanentă, atunci și evanghelizarea este o nevoie continuă, căci ea nu face altceva decât să cheme la pocăință, să aducă aminte de imperativul întoarcerii la Dumnezeu, în interesul fiecărui ins în parte. Este adevărat că aceasta se face uneori împotriva interesului aparent al bisericii din care cineva face parte, dacă scopul ei este doar de a avea cât mai mulți adepți, indiferent de calitatea vieții lor.

Cu toate că aceste dezbateri n-au putut conduce la o concluzie unitară, credem că contactul cu alte idei, posibilitatea de a cunoaște fundamentarea teoriei și a celeilalte părți, încercarea de a vedea și „cu ochiul celuilalt” au adus beneficiul unor toleranțe sporite.

În același timp, am putut constata că mai este nevoie de mult timp și de multe eforturi, până vom învăța să gândim cu adevărat „creștinește”, care este cea mai autentică formă a modelului democratic de gândire.

Întreaga organizare și desfășurare a acestui seminar internațional merită toată aprecierea noastră pozitivă. A fost o muncă imensă, de care Viorel Dima, secretarul general al Asociației „Conștiință și libertate” s-a achitat cu cinste, sprijinit de președintele Asociației, Nelu Dumitrescu.

*Foay Lazăr
Uniunea Română,
director pentru comunicații*

Dialog la vârf

Un curcubete a crescut încolăcindu-se pe trunchiul unui palmier înalt ajungând, în câteva săptămâni, până în vârf. „Ce vârstă ai?” a întrebat noul venit pe palmier. „Cam 100 de ani”, a răspuns palmierul. „O sută de ani și atât de mic?” întrebă mirat curcubetele. „Uită-te la mine! Eu am ajuns la fel de înalt ca și tine în mai puține zile decât numărul anilor tăi”. „Știu bine” a răspuns palmierul, „câci în fiecare vară un nou curcubete crește încolăcindu-se pe trunchiul meu și este la fel de mândru și la fel de efemer ca și tine”.

Morala: Numai „curcubetele” care a văzut 100 de veri se poate numi „palmier”.

Lucrarea misionară medicală face parte din lucrarea de evanghelizare. O înțelegere corectă a lucrării misionare medicale depinde de o înțelegere corectă a evanghelizării în general. Cred că unul dintre textele cheie în această privință este Matei 23,15:

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici, pentru că voi înconjuțați marea și uscatul ca să faceți un prozelit, și când a devenit așa, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă” (trad. Cornilescu rev.).

Acest text face parte dintr-un discurs al Domnului Hristos, rostit cu 3 zile înainte de răstignire. Când a fost abordat de conducătorii, Isus învăța pe oameni. În dimineața aceea, Sinedriul se întrunise și hotărâse să-l ceară lui Isus o dovadă a autorității Sale de învățător. Probabil că unii dintre cei care L-au confruntat pe Isus cu această întrebare făcuseră parte din delegația care fusese trimisă cu aceeași problemă la Ioan Botezătorul,

Dr. Constantin Dinu

în urmă cu 3 ani și jumătate (Ioan 1,19). În cazul acesta, ei îl auziseră pe Ioan declarând că Isus este Mesia. Probabil că de aceea și Isus le pune o contraințrebare, care se lega de autoritatea lui Ioan Botezătorul (Matei 21,24,25). După această înfrângere, din care ei au încercat să iasă cu răspunsul „Nu știm”, Isus le spune niște pilde: pilda celor doi fii trimiși la vie, pilda vierilor și a fiului omorât și pilda nunții fiului de împărat. Fariseii și preoții, înțelegând că despre ei este vorba, au plecat și s-au sfătuit cum să-L prindă prin cuvintele Lui. Astfel ei se întorc cu întrebarea: „Se cade să plătim bir Cezarului?” (Mat. 22,17). În aceeași zi au venit și niște saducheii, care credeau că nu există nici înviere, nici îngeri și nici lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii. Folosind metoda reducerii la absurd, ei au căutat să-l arate lui Isus că învățătura lor despre înviere este corectă (Matei 22, 23-32). Saducheii, care aveau reprezentanți în Sinedriu și din rândul cărora se alegeau de obicei marii preoți, însuși Caiafa fiind saducheu, nu au fost acuzați de Isus de ipocrizie, așa cum au fost fariseii, dar unii dintre cei mai mari dușmani ai lui Isus erau dintre saducheii. Nici ei, deci, nu erau străini de hotărârea Sinedriului, luată în dimineața aceea, de a-L confrunta pe Isus cu dovezile autorității Sale de învățător. În urma răspunsului dat de Isus la problema învierii adusă de saducheii, fariseii, care credeau în înviere, nu s-au întâlnit ca să-L feliciteze pe Isus pentru răspunsul dat (ei înșiși fiind încureți descori de problema învierii așa cum o puneau sadu-

cheii). Ei s-au strâns la un loc (Matei 22, 34), și unul din ei, un învățător al legii, ca să-L ispitească, L-a întrebat care este cea mai mare poruncă din Lege. După ce Isus le răspunde, le pune și El o întrebare directă, al cărei răspuns urma să le lumineze mintea cu privire la autoritatea Lui de învățător: „Al cui fiu este Hristosul?” Văzând că fariseii evită răspunsul, Isus începe să se adreseze mulțimii care fusese martora tuturor acestor discuții (Matei 23,1). Subiectul lui Isus? Profilul moral al cărturarilor și fariseilor. Bruce însă, la versetul 13, Isus părăsește persoana a III-a în cuvântarea Sa, și se adresează direct fariseilor, la persoana a II-a. Era ultimul colac de salvare pe care Isus îl arunca atât fariseilor, cât și ucenicilor și mulțimii, care aveau ochii încă împăienjeniți cu privire la identitatea cărturarilor și a fariseilor. Cele 7 vaiuri rostite de Isus au fost ca niște lovituri puternice, care trebuia să-i trezească pe farisei și să-i facă să strige după ajutor. Pentru ei, parabolele, aluziile și exemplul personal nu mai aveau valoare. Ei trebuia operați în urgență. Și fără anestezie... Primii doi timpi ai operației, versetul 13 și 15, par să fie în contradicție. În versetul 13 Isus spune că fariseii închid oamenilor Împărăția cerurilor, iar în v.15 Isus afirmă că ei înconjoară marea și uscatul ca să facă un urmaș (prozelit).

Făcea cărturarii și fariseii lucrare misionară sau nu? Întâi, să vedem ce ne spune istoria. Apoi, să vedem ce spune acest text pentru istorie.

În comparație cu religiile păgâne, care aveau un caracter imoral, iudaismul promova niște valori

(continuare în pagina 22)

Comisia pentru nutriție a Conferinței Generale, alcătuită din douăzeci de specialiști, a publicat mai multe declarații de poziție care reflectă poziția oficială adventistă de ziua a șaptea cu privire la aspecte importante ale alimentației.

Dintotdeauna, adventiștii au promovat abținerea de la cafea. Totuși, se pare că în practică asistăm la o depărtare treptată de această poziție și consumul de cafea și mai ales de băuturi răcoritoare din familia Coca Cola este în creștere între adventiști. Să fie acestea așa de inofensive cum par?

În numărul următor: Folosirea suplimentelor de vitamine.

Declarație de poziție privind

Cafeaua și cofeina

Ce este cofeina?

Cofeina este un drog care se consumă în mod curent. Ea se găsește în diferite băuturi cum ar fi ceaiul negru, cafeaua, răcoritoarele tip cola și în diferitele produse din ciocolată. Cofeina este și un ingredient care se adaugă unor băuturi carbogazoase, ca și la prepararea unor medicamente pentru dureri de cap, răceli, alergii, dureri diverse și ca stimulent psihomotor, pentru îndepărtarea senzației de oboseală.

Aproximativ 70% din populația adultă a SUA consumă cofeină, iar 20% din populație consumă peste 350 mg cofeină/zi, cantitate suficientă să producă dependența fizică.

Cum variază concentrația în cofeină a produselor?

Metoda de pregătire a ceaiului sau a cafelei determină conținutul în cofeină al băuturii respective. O ceașcă obișnuită de cafea „instant” (tip „ness”) conține cam 65 mg cofeină în timp ce o ceașcă de cafea filtru conține cam 110 mg cofeină. Ceaiul negru, precum și majoritatea băuturilor răcoritoare cafeinizate conțin aproximativ 30-65 mg cafeină pe porție. Băuturile pe bază de cremă de ciocolată conțin cam 5 mg cofeină/ceașcă în timp ce ciocolata poate să conțină între 10 și 40 mg cofeină pe tableta de aproximativ 60 gr.

Este cofeina dăunătoare?

Efectele fiziologice ale cofeinei apar, la un adult, de la doza de 100-200 mg în sus. Această doză se poate atinge ușor prin consumul a 1-3 cești de cafea.

Dacă raportăm doza de cofeină la greutatea corporală, copiii în vârstă de 1-5 ani sunt cei mai mari consu-

matori de cofeină. Un copil care consumă o cutie de băutură răcoritoare cofeinizată are un aport de cofeină echivalent cu 4 cești de cafea pentru un adult.

Cofeina se absoarbe rapid în organism, concentrațiile sanguine cele mai mari realizându-se la aproximativ 30 minute de la ingestie. Clearance-ul cofeinei (eliminarea cofeinei din sânge) variază de la câteva ore pentru un adult la câteva zile pentru un nou născut. Clearance-ul este încetinit de către sarcină și contraceptivele orale. Fumatul, pe de altă parte, pare să accelereze eliminarea cofeinei din organism. Din acest motiv persoanele care vor să nu mai fumeze trebuie să elimine consumul de cofeină pentru a preveni realizarea unei concentrații mari de cofeină în sânge care, la rândul ei, ar crește pofta pentru nicotină.

Cofeina poate să producă multiple efecte cum ar fi: (a) creșterea glicemiei sanguine (ceea ce oferă și senzația de creștere a energiei); (b) creșterea grăsimilor în sânge; (c) creșterea tensiunii arteriale; (d) stimularea sistemului nervos central (ceea ce ar putea determina pe cineva să neglijeze odihna); (e) bătăi cardiace neregulate; (f) creșterea pierderii urinare de calciu și magneziu, ceea ce mai târziu ar putea avea un efect dăunător asupra oaselor; (h) creșterea secreției acide gastrice (agravând un ulcer gastric); (i) tremur, iritabilitate și nervozitate; (j) insomnie și dereglarea ritmului veghe - somn; (k) anxietate și depresie; (l) accentuarea simptomelor sindromului premenstrual.

Cum este afectat fătul de către cofeină?

Întrucât cofeina străbate placentă și este metabolizată de către făt foarte încet, fătul are un mare risc de a fi expus unor cantități mari de cofeină care pro-

vin de la mamă. În studiile pe animale, dozele mari de cofeină produc defecte congenitale ale sistemului osos, întârzierea dezvoltării fetale, greutate redusă la naștere și pericolul de a naște un copil mort, în timp ce doze chiar mici de cofeină care provin din numai două cești de cafea/zi pot produce o încetinire a creșterii osoase. La șoarecii expuși la doze chiar mici de cofeină s-au observat modificări comportamentale care au persistat și la vârsta adultă. Cofeina consumată de către masculii înainte de momentul împerecherii poate să producă o întârziere semnificativă a creșterii fetale.

Unele studii populaționale au arătat că aportul de cofeină în concentrații mari la femeia însărcinată este asociat cu o creștere a cazurilor de prematuritate, greutate mică la naștere și a circumferinței reduse a craniului. Pe baza datelor disponibile, FDA (Administrația pentru alimente și medicamente din SUA) sfătuiește pe toate femeile însărcinate să evite orice aport de cofeină în timpul sarcinii.

Este cofeina implicată în apariția unor boli?

Cofeina crește riscul pentru câteva boli între care se află bolile cardiovasculare și cancerul.

Bolile cardiovasculare. Persoanele care nu consumă de obicei cafea manifestă o creștere semnificativă a tensiunii arteriale atunci când li se dă să bea o cantitate de cafea de 1-3 cești, în timp ce persoanele care o folosesc în mod obișnuit nu prezintă decât într-o mică măsură acest efect. Majoritatea medicilor recomandă reducerea sau oprirea consumului de cafea în cazul de palpitații și tulburări de ritm cardiac, pentru că această substanță poate iniția aritmii cardiace.

Mai mult însă, câteva studii au demonstrat că aportul de cofeină este asociat cu nivele crescute ale colesterolului și trigliceridelor din sânge. Un studiu recent a descoperit că până și folosirea cafelei decofeinizate (în cantitate de peste 4 cești/zi) crește riscul pentru bolile de inimă. Studiul sănătății adventiștilor a arătat că folosirea cafelei se asociază cu o creștere de 50% a riscului pentru bolile cardiace la bărbați și de 10-20% la femei.

Cancerul. Studiile pe animale arată faptul că, singură, cofeina nu poate produce cancer, dar ea pare să crească frecvența cu care alți carcinogeni induc apariția și dezvoltarea tumorilor maligne. Există mai multe studii care au stabilit o legătură între folosirea cafelei și cancerul la om. Adventiștii care folosesc cafea au un risc mai mare pentru cancer de colon și de vezică urinară. Consumul de cafea a fost implicat și în cancerul de rinichi, ovare și intestin gros, în timp ce consumul de ceai a fost asociat cu creșterea riscului pentru cancer de rect, dar nu și de colon.

Cofeina și alte metilxantine (trofilina din ceai și trobromina din ciocolată) au fost incriminate ca posi-

bili factori în producerea cancerului de sân. S-a descoperit că metilxantinele cresc gravitatea bolii fibrochistice a sânelui, o boală benignă dar care poate să crească riscul pentru cancerul de sân. Unii cercetători arată că îndepărtarea metilxantinelor din dietă duce la ameliorarea simptomelor acestei boli.

Efectele gastrointestinale. Cafeaua și ceaiul reduc în mod semnificativ absorbția fierului cu 40% în cazul cafelei și cu 60% în cazul ceaiului. Cofeina însăși are un efect negativ asupra echilibrului calciului reducând absorbția calciului și crescând pierderea lui prin urină. Cafeaua scade, de asemenea, tonusul sfincterului esofagian inferior putând contribui la senzațiile de arsură epigastrice declanșate de expulzarea unei părți din conținutul gastric în esofag.

Ce este sindromul cofeinic?

La animale, dozele foarte mari de cofeină duc la agresivitate și comportament psihotic. La oameni, doze de 650-1000 mg cofeină/zi duc la sindromul cofeinic, o stare care nu ne deosebește cu nimic de o nevroză anxioasă. Persoanele care sunt sensibile la cofeină acuză anxietate și depresie după o doză de 300 mg de cafeină. Medicii pediatrii sunt îngrijorați de faptul că mulți copii care consumă doze mari de cofeină manifestă un comportament hiperactiv.

Există o dependență la cofeină?

Mulți dintre cei care folosesc în mod obișnuit cofeina sunt surprinși să constate cât de dificilă este renunțarea la cofeină. Dependența, așa cum este ea dovedită de simptomele de reacție care apar în timpul abstenenței, poate să apară deja după 6-15 zile de expunere la 600 mg de cofeină/zi.

Persoanele care au devenit dependente de cofeină se pot aștepta la simptome de reacție la 12-24 de ore după întreruperea consumului. Aceste simptome au o intensitate diferită de la individ la individ, dar ele includ de obicei durerea de cap, oboseala, apatia și, posibil, anxietatea. Simptomele de reacție la abstenență au cea mai mare amploare după 36 de ore și dispar la slășitul primei săptămâni. Metodele de detoxifiere pot fi variate de la întreruperea bruscă și până la reducerea treptată a dozei cu folosirea analgezicelor pentru îndepărtarea durerii de cap. Cofeina este un drog care dă dependență și folosirea ei regulată poate duce la efecte necunoscute pe termen lung. Folosirea unei substanțe chimice, pentru „a te simți bine”, stabilește un comportament care constituie o poartă de acces și pentru folosirea altor droguri. Întrucât cafeaua și ceaiul negru conțin numeroși alți compuși în afară de cofeină, care ar putea produce efecte fiziologice și psihologice, se recomandă și evitarea băuturilor decofeinizate.

Care sunt recomandările Consiliului de Nutriție?

1. Alegeți cafeaua din cereale și ceaiurile din plante în locul cafelei naturale, al ceaiului negru și al altor băuturi care conțin cofeină.
2. Medicamentele care conțin cofeină ar trebui să fie folosite numai la indicația medicului.
3. Gravidele și mamele care alăptează, precum și copiii ar trebui să evite orice produs care conține cofeină.

4. Dacă se folosesc produse din ciocolată și cacao, ele ar trebui să fie folosite cu multă economie sau doar pentru a da un anumit gust (ca arome). Roșcovele pot să înlocuiască ciocolata în scopul acesta.

5. Alegeți apa curată și sucurile din legume și fructe ca băuturi răcoritoare. Dacă doriți o băutură fierbinte, învățați să folosiți ceaiurile din plante sau așa-numita cafea din cereale în locul ceaiului negru decofeinizat sau al cafelei naturale decofeinizate.

(urmăre din pagina 19)

etice, care se concretizau în practica vieții zilnice. Astfel, atunci când păgânii examinau iudaismul pentru a descoperi de ce această religie are atâta putere în bine, mulți ajungeau să se convertească. Pe măsură ce religiile păgâne pierdeau teren, iar iudeii făceau o lucrare misionară agresivă, prozeliții la credința iudaică începeau să fie numărați cu sutele de mii, dacă nu chiar cu milioanele.

Istoricul iudeu Josephus se laudă cu numărul mare al celor care au acceptat iudaismul în întreaga lume păgână: „Mulțimi de oameni au manifestat de mult timp un interes deosebit de a adopta practicile noastre religioase. Nu există nici un oraș, grecesc sau barbar, și nu există nici un neam în care obiceiul nostru de a ne abține de la lucru în ziua a șaptea să nu fie răspândit și în care posturile și aprinderea lămpilor, ca și multe alte interdicții în domeniul alimentației să nu fie observate”. (5 BC 63).

O parte din acești prozeliți deveneau iudei, ordonându-și viața în armonie cu toate cerințele ceremoniale ale iudaismului. Ei erau mai întâi bine instruiți și apoi erau botezați. Bărbații erau tăiați împrejur și trebuia să aducă jertfe la templul din Ierusalim. Circumciziunea, botezul și jertfa la Ierusalim erau cele trei condiții principale pe care un păgân trebuia să le urmeze pentru a fi un prozelit (urmaș) al neprihănirii. Dar cei care credeau în adevărul Dumnezeu și l se închinau fără a fi tăiați împrejur

sau botezați erau mult mai mulți. Aceștia erau numiți „prozeliți de la poartă” sau „cei temători de Dumnezeu” (nu aveau voie totuși să treacă de poarta curții interioare a templului, rămânând în curtea exterioară numită și „curtea neamurilor”).

Dar ce este rău în toate acestea? De ce îi condamnă Dumnezeu pe fariseii care făceau eforturi atât de mari pentru câștigarea unor prozeliți? Nu era planul lui Dumnezeu acela de a face din toți locuitorii pământului niște urmași ai Săii?

De fapt, așezarea poporului eвреu în Palestina, la intersecția marilor drumuri din lumea veche, era strategică și urmarea răspândirea adevăratei credințe. Dar succesul lui Israel nu trebuia să se bazeze numai pe factorul geografic. Mai multe elemente trebuia să constituie, după planul lui Dumnezeu, un factor de „reclamă” pentru „produsul” credinței mântuitoare:

1. Sfințenia caracterului (Lev. 19,2; Deut. 30,9,10).
  2. Binecuvântarea sănătății (Ex. 15,26).
  3. Un intelect superior (PK 368, PP 378).
  4. Succes în agricultură și creșterea animalelor (Deut. 7,13).
  5. Aptitudini practice superioare de meșteșugari profesioniști (Ex. 31,2-6).
  6. Prosperitate materială fără precedent (Deut. 8,17,18).
  7. Măreție națională (Deut. 4,6-8).
- Astfel, „până și păgânii urmau să recunoască superioritatea celor care slujeau și se închinau viului Dumnezeu” (COL 289).

„Dorind și ei aceleași binecuvântări, păgânii urmau să întrebe cum pot și ei să dobândească aceste avantaje materiale evidente. Israel urma să răspundă: 'Acceptați-L pe Dumnezeu nostru ca Dumnezeu al vostru, iubiți-L și slujiți-L așa cum facem noi, și El vă va binecuvânta în același fel'”. (4 BC 28).

Acum să ne întoarcem la întrebarea anterioară: De ce condamnă, deci, Dumnezeu pe fariseii și cărturarilor care lucrau ca misionari în zonele albe ale lumii de atunci? Ce era rău în a dori să nu existe nici un grup etnic în care să nu fie măcar un iudeu prozelit? Doar și Isus i-a trimis pe ucenicii Săii într-o lucrare asemănătoare (Mat. 28,18-20)! Ce era rău: lucrarea sau oamenii care o făceau?

Poate că vi se va părea ciudat, dar eu cred că ambele. Lucrarea este deosebită în funcție de oamenii care o fac. Una este ca evanghelizarea să fie făcută de ucenicii care așteaptă în camera de sus și care, în urma mărturisirii, devin un spirit și un gând și sunt binecuvântați cu prezența Duhului Sfânt, și alta este ca lucrarea misionară să fie făcută de către niște cărturari și farisei fățarnici (Mat. 23,15). Spiritul deosebit al acestor două categorii de misionari va dicta și rezultatul deosebit: două lucrări total diferite. Să numim originalul „evangelism”, iar falsul „prozelitism” sau „activism”. Care ar fi câteva diferențe între aceste două lucrări pe care le putem observa din studiu și din practică?

(va urma)

O corabie de salvare

Centrul de sănătate Herghelia - Mureș, se apropie de final

O statistică făcută pe baza anunșurilor funebre din *Review and Herald* între 1857 și 1863 arată că aproape jumătate din adventiștii decedați în acea perioadă au murit înainte de a împlini vârsta de 30 de ani. Cazul adventiștilor nu era izolat, ci reprezentativ pentru condițiile de viață și sănătate generale din vremea aceea. Oamenii pierceau realmente din pricina lipsei de cunoștință în ce privește cele mai elementare legi de igienă.

„Educația în ce privește principiile sănătății n-a fost niciodată mai necesară ca acum”, scria Ellen White în 1905. Și tot atunci a afirmat: „În ciuda uimitoarelor progrese, în așa de multe ramuri, în ce privește confortul și înlesnirile vieții și chiar problemele sanitare și tratamentul bolilor, declinul vigorii fizice și al puterii de rezistență este alarmant”. (*Ministry of Healing*, pag. 125).

Astăzi, media de viață este mult superioară, iar decesele sunt rareori cauzate de bolile care au decimat omenirea în trecut. Și totuși, din totalul deceselor înregistrate în

Europa și America de Nord, marea majoritate sunt cauzate de bolile de inimă și cancer, datorate în principal obiceiurilor nesănătoase de viață. Omenirea continuă să plătească un tribut greu necunoașterii și indiferenței.

Bolile și suferința amenință lumea de astăzi asemenea potopului de pe vremea lui Noe. Dumnezeu a avut o cale de scăpare pentru cei de atunci. Are El o soluție și pentru noi, cei de astăzi?

Paginile Scripturii ne informează că Noe a primit un plan amănunțit, chiar dimensiunile exacte ale corăbiei care urma să-l salveze pe el și pe cei ce se încredeau în Dumnezeu. Același Dumnezeu a descoperit omenirii din timpurile moderne soluția Sa pentru a înfrunța potopul modern al bolilor și degenerării fizice.

Viziunea primită de Ellen White la data de 6 iunie 1863 marchează începutul descoperirilor detaliate cu privire la „Reforma sănătății”, o adevărată corabie de salvare pentru poporul lui Dumnezeu.

Mișcarea adventă a fost receptivă la sfaturile descoperite, iar viziunea cu privire la viața sănătoasă s-a materializat în înființarea a numeroase sanatorii pe tot cuprinsul Statelor Unite. Iată doar câteva dintre ele: Loma Linda, Paradise Valley, Glendale, Washington D.C. și Institutul de la Battle Creek. Acesta din urmă a devenit renumit în toată lumea, prin tratamentele simple și raționale aplicate cu eficiență și prin spiritul creștin manifestat față de pacienți.

Dar planurile lui Dumnezeu nu s-au mărginit la un continent. „Trebuie să se înființeze sanatorii în toată lumea...” (*Medical Ministry*, pag. 26). Pe lângă folosirea tratamentelor simple și raționale, aceste instituții au fost caracterizate printr-un accent deosebit pe educație. Prin aceste instituții medicale, Isus Hristos, Marele Medic, dorește ca printr-o viață trăită în conformitate cu legile Sale, fiecare ființă lovită de boală să coopereze cu El la refacerea și menținerea sănătății.

Unul dintre spitalele-sanatorii în istoria cărora providența lui Dum-

nezeu a lucrat în repetate ocazii a fost cel de la Wildwood, la granița statelor Georgia și Tennessee, înființat în 1942, în anii grei din timpul celui de-al doilea război mondial. Acest sanatoriu a pornit cu mijloace modeste, cu o echipă de lucrători laici care se întrețineau singuri, asemenea apostolului Pavel în era apostolică. Dar Dumnezeu nu disprețuiește începuturile modeste. Iată mărturia lui Robert H. Pierson, fost președinte al Conferinței Generale, despre această instituție și dezvoltarea ei: Sanatoriul de la „Wildwood a pornit pe drumul care avea să facă din el un far al adevărului, nu doar pentru regiunea Chattanooga. Razele lui de lumină erau menite să se răspândească de-a lungul și latul Statelor Unite, să ajungă până în Canada și Mexic, să treacă peste oceane pentru a ilumina Porto Rico, Belize, Honduras, Japonia și Zambia”. (R.H. Pierson, *Miracles Happen Every Day*, pag. 2)

Ellen White spunea că „lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu poate fi terminată până când bărbații și femeile din rândurile membrilor noștri nu se realizează lucrării și până când nu-și unesc eforturile cu cele ale pastorilor și conducătorilor bisericii”. (*Gospel Workers*, pag. 352)

Prin harul și providența lui Dumnezeu, evanghelia sănătății n-a ocolit nici fostele țări comuniste și nici țara noastră. După seminariile de orientare în ce privește lucrarea medicală, ținute la București în 1990 și 1991 de reprezentanți de la Sanatoriul Wildwood, în urma interesului deosebit manifestat atât din partea conducerii bisericii noastre cât și din partea membrilor laici cu sau fără pregătire în domeniul sănătății, s-a format Asociația „Centrul de sănătate și medicină preventivă, România”.

Obiectivul principal al acestei asociații, înființarea unui sanatoriu pe teritoriul României, a început să se concretizeze. După multe căutări și rugăciuni, Dumnezeu a intervenit în mod providențial, lucrând la inima fraților din Herghelia, care au donat un teren situat la câțiva kilometri de Târgu

Mureș, într-o zonă rurală. De fapt, amplasarea nu este decât unul din punctele în care dorim ca acest Centru de sănătate să fie o concretizare a intențiilor pline de iubire ale lui Dumnezeu față de omenirea pierdută. Organizarea, funcționarea, principiile de viață promovate și tratamentele aplicate sunt toate întemeiate pe planul amănunțit descoperit cu grijă de Marele nostru Medic, prin sfaturile inspirate ale Ellenei White.

Pe lângă asistența oferită persoanelor suferinde, Centrul de sănătate intenționează să devină și un mijloc de instruire a misionarilor medicali, în așa fel încât mulți să poată participa direct la transmiterea mesajului atât de necesar al Evangheliei depline care cuprinde atât nevoile spirituale cât și pe cele fizice. Avem convingerea că „vom vedea lucrarea misionară medicală lărgindu-se și adâncindu-se la fiecare punct al înaintării ei, și aceasta din cauza sutelor și miilor de curenți afluenți, până când tot pământul va fi acoperit așa cum aple acoperă marea”. (*Medical Ministry*, pag. 317)

Anii 1992 și 1993 au însemnat, pentru cei ce s-au implicat în acest proiect al credinței, ani de experiențe ziditoare. Prin bunăvoința celor de la Wildwood Lifestyle Center și de la câteva alte instituții medicale adventiste între care și Universitatea Loma Linda din California, a fost posibilă pregătirea unei echipe de medici pentru Centrul de sănătate din România. Este o satisfacție deosebită pentru noi să constatăm că lumina cu care poporul lui Dumnezeu a fost binecuvântat se răspândește spre binele tuturor celor dornici ea s-o primească. Seminariile de sănătate, programele antifumat și antistres, seminariile de nutriție și cursurile practice de gătit, prezentate în Târgu Mureș, Alba Iulia, Reghin, Zalău, Mediaș, Pașcani, Vaslui, Vatra Dornei, și în mai multe comune și sate, au adus o rază de speranță și îndrumări utile, celor care caută să trăiască mai aproape de Creatorul lor, celor care înțeleg ca printr-o viață în conformitate cu legile lui Dumnezeu să-I aducă o jertfă duhovnicească.

Prin sacrificiile materiale însemnate ale multor frați din Statele Unite care poartă pe inimă povara lucrării misionare medicale, s-au făcut pași importanți pentru realizarea proiectului de la Herghelia. Astăzi, după multe luni de eforturi, rezultatele lucrărilor de construcție - executate cu un devotament vrednic de cauza Domnului de către frații Bența din Nazna, Mureș - se pot vedea: calea de acces, clădirea principală a Centrului de sănătate cu patru nivele, asigurarea gazului natural pentru încălzire și nu în ultimul rând, livada de pomi fructiferi.

Ca în fața oricărei lucrări bune, și în fața acestui proiect se ridică piedici și intervin încercări.

Șantierul de la Herghelia ne aduce aminte de vremea lui Noe. Mulți oameni privesc la „corabia” ce se înalță puțin câte puțin și urmăresc cu mirare tot ce se întâmplă în acest loc izolat de forfota lumii.

Cu ocazia construirii unui centru de instruire al bisericii, serva Domnului a făcut următorul apel: „Cuvântul lui Dumnezeu către lucrătorii din Washington este ‘Ridicați-vă și zidiți!’ și cuvântul Său către poporul Său din toate conferințele este ‘Întăriți mâinile celor ce zidesc’. Lucrarea din Washington trebuie să înainteze fără ocolișuri, fără întârziere sau piedici. Fie ca ea să nu sufere din cauza lipsei de mijloace” (*Review and Herald*, 14 iulie 1904). Având în vedere timpurile în care trăim, avem convingerea că lucrarea de la Herghelia stă sub același semn al urgenței. Știm că „acum este timpul nostru, acum este ocazia noastră de a face o lucrare binecuvântată...” (*Medical Ministry*, pag. 25). Mulțumim tuturor celor care ne sprijină prin rugăciunile lor și prin contribuții materiale sau forță de muncă și fie ca Centrul de sănătate Herghelia să devină cât mai curând un far de lumină și o corabie de salvare după planul plin de îndurare al lui Dumnezeu.

Dr. Valentin Nădășan și
Dr. Sorin Moroșan